

Tình Yêu Nhiều Khi Không Cần Lời Tỏ Tình

Contents

Tình Yêu Nhiều Khi Không Cần Lời Tỏ Tình	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2:	8
3. Chương 3: ... (hết)	17

Tình Yêu Nhiều Khi Không Cần Lời Tỏ Tình

Giới thiệu

Thể loại: Đoàn văn, hiện đại, 1×1. Thành Minh vốn là cấp trên của Đức Anh nhưng không biết từ lúc nào mà Đức Anh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-nhieu-khi-khong-can-loi-to-tinh>

1. Chương 1

Gió thổi từng đợt mạnh mẽ làm mái tóc của Thành Minh bay loạn, che đi mất một phần khuôn mặt thanh tú của cậu. Cậu cúi đầu, không dám ngược mắt nhìn người đàn ông trước mặt. Má cậu vì xấu hổ mà hồng hồng...

Người đàn ông trước mặt cậu, mái tóc đen bị thổi ngược về phía sau làm lộ cả khuôn mặt anh tuấn nhưng có phần lạnh khốc, lạnh lùng. Hắn dùng đôi mắt sáng như mắt điều hâu nhìn chằm chằm vào Thành Minh khiến cậu không dám ngược mắt lên, đầu càng cúi xuống.

– Ngẩng mặt lên cho tôi coi!

Cậu giật mình khi nghe thấy lời nói lạnh lùng đang yêu cầu cậu ngẩng đầu lên. Cậu run sợ trong lòng nhưng cũng cố phần mong chờ, từ từ ngược lên nhìn hắn.

Một khuôn mặt thanh tú, trắng hồng hiện lên. Đôi mắt to có vẻ ngượng ngùng không dám nhìn thẳng vào hắn.

Hắn hơi ngậy người, nhíu nhíu đôi mắt nhìn mặt cậu.

– Nói lại câu vừa nói với tôi xem nào? – Giọng hắn không mang một chút tình cảm. So với những cơn gió mùa đông đang quạt vào người cậu còn lạnh hơn.

– Em... Em thích anh!

– Câu sau cơ?

– Anh có thể hẹn hò với... em không? – Giọng cậu run đến lợi hại.

Cậu biết anh ta chắc chắn là người giống cậu. Vì cậu nhiều lần bắt gặp anh ở quán bar dành cho người đồng tính. Anh thường đi một mình khiến cậu nghĩ anh chưa có người yêu nên hôm nay mới đặc biệt, lấy hết cam đảm hẹn người lên đây để tỏ tình.

– Sao còn chưa ra đây? Định đứng đó nghe lén đến bao giờ? – Hấn bỗng nhiên quay qua đằng sau, chỗ cánh cửa mở lên sân thượng nói.

Thành Minh giật mình: “Có người nghe lén hai người?” Nghĩ vậy, mặt cậu lại càng đỏ hơn.

Nhưng không có tiếng động gì phát ra từ đằng sau cánh cửa. Cậu lại nghi ngại, không biết liệu có phải là anh ta quá đa nghi không?

Hấn nhú mào lại, hướng chiếc cửa nói một lần nữa:

– Đức Anh! Anh định đến cuối ngày nộp tôi đơn thôi việc hay là ngay bây giờ, bước ra đây cho tôi? – Giọng hấn có vẻ tức giận cực điểm.

Ngay khi hấn dứt lời đe dọa, quả thật cánh cửa khẽ động, Đức Anh rút rè bước ra, anh cúi đầu lí nhí nói:

– Xin lỗi... Tôi... tôi không phải cố ý nghe lén đâu... Tôi định lên đây ăn cơm...

Vừa nói anh vừa giơ chiếc túi đựng hộp cơm trưa vừa mua của mình lên cho hai người nhìn như để chứng minh rằng mình không nói dối. Trong lòng đã thấy run sợ cùng khâm phục.

Run sợ là bởi vì con người cao lớn đang dùng ánh mắt dò xét anh kia. Ánh mắt đó cứ như muốn chiếu thấu con người anh, lôi ra từng suy nghĩ thầm sâu trong lòng người khác. Còn khâm phục chính là khâm phục sự can đảm của Thành Minh. Cậu ta vừa vào công ty làm việc ba tháng liền dám hướng giám đốc tỏ tình. Còn anh... đã vào hơn ba năm mà còn không dám hướng “người ta” nói chuyện như những người bạn đồng nghiệp bình thường.

– Đức Anh, anh yêu tôi đúng không?

Câu hỏi cất lên khiến hai người còn lại ngây ngốc. Thành Minh thì ngẩn người, ánh mắt to tròn lại càng tròn to lợi hại hơn, nhìn thẳng vào Đức Anh rồi lại quay qua nhìn hấn ta. Trong lòng nổi lên một mạt chua xót, không dám tin vào điều mình vừa nghe thấy!

Đức Anh thì giật nảy mình... Đúng vậy! Anh yêu hấn, nhưng hỏi anh trong hoàn cảnh này thì...

– Tôi... không có... – Đức Anh dối lòng mình.

– Đừng nói dối! Anh tưởng tôi không biết anh vẫn hay nhìn lén tôi suốt ba năm nay? Ngay cả lúc này cũng là vì muốn nghe lén nên mới giả vờ lên đây ăn cơm đúng không? – Giọng hấn quả quyết.

Cả Đức Anh cùng Thành Minh ngây ngốc. Thành Minh đưa ánh mắt nhìn về phía Đức Anh thì thấy một nụ cười trên khuôn mặt điển trai đó – Thật rạng rỡ như chút đi được một nỗi buồn phiền, một gánh nặng trong lòng.

Đã không dấu được thì thôi, cố gắng dấu nữa làm gì cho mệt! Hãy cứ can đảm nhìn vào sự thật một lần đi. Trốn tránh suốt ba năm rồi...

Đức Anh nở một nụ cười thật tươi, nhìn vào sâu trong mắt hấn, quên luôn sự có mặt của Thành Minh, nói rõ ràng với hấn:

– Phải! Tôi đã yêu anh suốt ba năm nay, Đạt ạch!... Như vậy, anh có thể hẹn hò với tôi không?

– Được, bắt đầu từ bây giờ chúng ta là một cặp! – Nói rồi liền kéo tay của Đức Anh rời đi.

Thành Minh đứng đó ngốc lảng. Cậu còn chưa có kịp tiêu hoá lời tỏ tình bất ngờ của Đức Anh thì đã bị lời của Đạt làm cho ngây ngẩn...

Ngay khi họ đóng chiếc cửa ở tầng thượng lại thì Thành Minh quy xuống, quỳ ngay ngốc trên mặt bê tông lạnh buốt, cúi đầu! Nước mắt cứ thi nhau chảy ra bên hai hốc mắt, rồi từ từ lăn dài trên đôi má. Chuyện gì vừa xảy ra thế này? Cậu đã dùng hết cam đảm của mình để nói lên tình cảm thật từ đáy lòng của mình. Thế nhưng người kia, ngay cả lời từ chối hay đồng ý còn chưa nói, liền như vậy ép một người khác tỏ tình

với mình trước mặt cậu, lại còn nhận lời tỏ tình đó rồi kéo người rời đi... Rõ ràng lời tỏ tình của cậu chỉ là thứ lót đường... Tình cảm của cậu trở thành thứ đệm chân cho người dẫm lên, giật lấy thứ họ muốn...

Cậu thấy tim mình như vừa bị một đàn ngựa hoang lồng lộn chạy qua, ác liệt mà dẫm, mà chà đạp lên nó, khiến nó bầm dập, nát tan... Cậu không thể tin nổi... Sao người đó lại độc ác với cậu như vậy, coi rẻ tình cảm của cậu như vậy?... Nếu quả là người không cần tình yêu của cậu thì cũng đừng độc ác mà vứt xuống dưới chân chà đạp vậy chứ...

Đây là tình yêu đầu tiên của cậu. Vậy mà nó liền thành cái thảm lót đường cho người ta mất rồi... Cậu không thể mắng chửi hay oán trách ai cả... Cậu thấy mình thập chí không có tư cách để giận người ta chứ đừng nói là hận... Chỉ có thể trách bản thân đa tình! Nhìn thấy người kia một thoáng buồn phiền, đơn độc nâng chén rượu chạm cốc với không khí mà nghĩ người kia cô độc, muốn được yêu thương người, làm bạn với người..

Hơn hết thấy, cậu hiểu người kia là cố tình tổn thương cậu. Nếu không thì cần gì vào ngay thời điểm này mà ép Đức Anh phải tỏ tình với người. Người đã không bao giờ biết được, tình yêu cậu dành cho người sâu nặng đến thế nào.

Để được vào đây làm cùng công ty với hắn, cậu đã phải cố gắng học tập rất nhiều.

Kể từ khi gặp hắn cậu đã yêu hắn, quyết định vì hắn mà bỏ qua những ngày tháng vui vẻ ở đại học, biến nó thành khoảng thời gian dày ải bản thân, ngày nào cũng học, lúc nào cũng học, học, học và chỉ có học... Cậu biết công ty này yêu cầu rất cao, nên cậu đã cố gắng để đuổi theo bóng hình hắn, đuổi theo tình yêu của cậu, thế nhưng mà...

Ngay khi bị kéo đi xuống đến cầu thang thứ ba, Đức Anh giật tay mình, thoát khỏi cái nắm chặt cổ tay của Đạt.

Hắn quay lại nhìn anh khó hiểu, hai hàng lông mày có vẻ nhíu lại, cất lên giọng nói lạnh lùng:

– Anh làm sao vậy?

– Anh đang muốn làm gì? – Giọng của Đức Anh run run, có vẻ như tức giận lại có vẻ như không dám tin vào những gì đang diễn ra.

– Sao lại hỏi tôi muốn gì?

– Anh ở đây là muốn làm gì? Muốn tổn thương tôi sao?

– Anh nói cái gì ngu ngốc vậy? Anh tỏ tình, tôi đồng ý, sao lại là tổn thương anh?

Đức Anh ngây ngốc, người này sao biết phải sạch nhanh như vậy? Nói như vậy chẳng phải anh chính là kẻ độc ác lắm sao? Nói như vậy chẳng phải anh chính là người gây ra thương tổn trong lòng của Thành Minh hay sao? Cũng đúng thôi... Anh chính là kẻ độc ác, ai lại ngay lúc đó cũng vì bị hắn làm cho sợ mà công nhận tình cảm của mình trước mặt Thành Minh, lại trong một hoàn cảnh khó xử như vậy cơ chứ?

Nói thế nào cũng là một phần lỗi của anh.

– Làm sao không nói gì vậy?

– Tôi thật điên rồi! Sao có thể tổn thương Thành Minh và tổn thương chính mình như vậy chứ?

– Anh thì bị tổn thương gì? – Giọng hắn có vẻ mỉa mai.

– Đáng nhẽ tôi phải biết anh là loại người nào! Sao tôi lại yêu anh chứ...

Con người này luôn cao ngạo, không để ai vào mắt, càng không đem tình cảm của người khác để vào tim.

Anh thật ngốc... Đáng lẽ ở bên hắn ba năm phải biết hắn không có như một lần gặp gỡ của ba năm trước.

Đến bây giờ anh mới nhận ra, anh đã sai! Sao lại có thể vì một lần hắn cứu anh mà đem hắn để vào trong lòng, tôn sùng đến mức mù quáng như vậy?

Chắc chắn hắn đưa anh đến bệnh viện khi đó chỉ vì tiện đường hay vì cảm giác áy náy gì đó. Dù sao lúc đó, người bị bọn côn đồ đuổi cũng là hắn. Vì hắn thấy mình liên lụy đến anh, nên thấy anh bị thương mới

không đành lòng bỏ đi mà đưa anh vào viện. Chấn chấn là như vậy... Chấn chấn là thế. Nếu không phải mấy cái xe máy đó đuổi theo hắn thì anh cũng không bị xe đâm. Thế nên việc hắn mạo hiểm quay lại đưa anh đi bệnh viện cũng là việc phải làm. Đúng vậy, đó là việc hắn phải làm – anh khẳng định như vậy.

Thế nhưng mà, suốt ba năm nay, anh vẫn coi việc phải làm của hắn chính là cái ân đối với anh. Vì thế anh cứ như vậy cảm phục hắn đã không ngại nguy hiểm đưa anh đi bệnh viện, vì vậy mà cứu được mạng sống của anh. Rồi từ cái cảm mến đó đi đến thích, rồi yêu từ lúc nào anh không hề hay biết. Hoặc chính là anh đã yêu hắn ngay từ cái khoảnh khắc hắn quay lại, đưa anh đến bệnh viện, mặc cho bọn bắt lương đó vẫn cứ đuổi theo hắn.

Sau khi ra viện, anh xin đến đó làm việc. Với khả năng của anh, việc xin vào làm ở công ty này thật dễ dàng. Đã vậy, lại được phân đến dưới quyền hắn làm việc. Anh đã rất vui, khi nhận ra hắn chính là sếp của mình. Liên hướng hắn chào hỏi, muốn được cảm tạ cái ân cứu mạng mình của hắn. Thế mà, hắn dĩ nhiên không nhận ra anh, cũng không cho anh nhắc lại chuyện báo ân gì nữa. Vậy là trong lòng anh, hắn dĩ nhiên trở thành một hình tượng kì vĩ: làm ơn không cần người báo đáp...

Thế là, anh cứ như vậy nhìn theo cái bóng của hắn. Cứ muốn được báo ân cho hắn. Thật đúng là kẻ làm ơn hay quên, mà người hàm ơn thì nhớ mãi. Anh cứ như vậy, dõi theo bóng hình hắn. Thế nhưng bây giờ... cái hình tượng kì vĩ trong lòng anh liền bị sụp đổ... Vậy mà, với tấm lòng hàm ơn, anh vẫn không thể buông tay, anh muốn báo ân cho hắn...

Đành vậy, mặc kệ là gì, anh cũng phải ở bên hắn báo ân. Dù hắn là một kẻ lạnh lùng, dù hắn là một kẻ độc ác. Dù anh hiểu mình đã nhầm thì cũng sẽ cố gắng mà đối lòng để nhắm mắt ở lại bên hắn báo ân...

Báo ân một cách mù quáng.

Cả buổi chiều nay, Thành Minh cố gắng hoàn tất những công việc dở dang của mình, nhưng vì còn mấy cái hợp đồng với khách hàng do cậu phụ trách vẫn chưa được kí kết nên cậu lại phải ngáp ngủ nhìn cái đơn xin nghỉ việc đang cầm trong tay, sau lại nhẹ nhàng đút nó vào cặp. Khách hàng vừa gọi điện báo bên họ cần cân nhắc lại các điều kiện trong hợp đồng một lần nữa, đợi cuối tuần rồi cho ý kiến. Vốn không phải là người tùy tiện, cậu đành phải đợi bao giờ kí kết hợp đồng rồi mới nộp đơn xin thôi việc vậy..

Ngước ra bức tường bằng thủy tinh, mọi người đi về đã vắng. Thành Minh xách chiếc cặp định đi về. Suốt một tuần nay, nhìn thấy hai người kia vui vẻ nắm tay nhau đến công ty, anh thấy lòng mình cũng có chút vui. Chỉ ít bây giờ người kia cũng có vẻ vui hơn trước kia. Nhưng mà vui được một chút thì lại thấy trong lòng lạnh lẽo hơn rất nhiều, đau đớn hơn rất nhiều... Đành vì vậy mà quyết định xin nghỉ việc. Cậu không thể cứ nhìn họ hạnh phúc mà mình cũng hạnh phúc như người ta nói. Có lẽ cậu ích kỉ. Chính là trong tình cảm ai mà không có cái ích kỉ của riêng mình?

Ngay lúc Thanh Minh đẩy ra chiếc cửa thủy tinh trong suốt thì đầu hành lang tay trái, nơi là phòng làm việc của giám đốc, được ngăn với các phòng nhân viên khác bằng tường cách âm – chỉ cách phòng cậu làm việc một cái phòng nhỏ để họp giao ban vào buổi sáng thứ hai hàng tuần – cửa cũng được đẩy ra. Sau đó, xuất hiện hai bóng người quen thuộc: Đạt và Đức Anh.

Bàn tay nắm lấy quai cặp của cậu liền tăng thêm lực, nắm chặt hơn khiến cho nó ửng đỏ, móng tay vì thế mà đâm sâu vào da thịt ở lòng bàn tay.

Cùng lúc đó hai người kia cũng nhìn thấy cậu...

Thành Minh bối rối, hơi cúi đầu chào họ. Lúc cúi đầu chào họ, mắt lại vô tình liếc thấy hai bàn tay đang nắm lại của họ kia...

Lòng truyền đến một trận tê rần. Nước mắt không tự chủ lại như muốn trào ra...

Hai người thấy người kia cúi chào liền không ý thức, tự động buông tay nhau ra.

Đức Anh chủ động bước đến trước, cố gắng giữ lấy tự nhiên. Anh không muốn làm mình và Thành Minh khó xử. Còn Đạt, anh khẳng định người kia buông tay mình chấn chấn không phải vì khó xử mà là vì không muốn người ta nhìn thấy hai người quá thân thiết. Anh cũng hiểu rằng trong lòng Đạt không có anh, giữ anh ở bên cạnh chỉ để làm tổn thương Minh mà thôi. Vậy thì anh sẽ làm giảm đi ít nhất có thể sự tổn thương đó tới cậu.

– Thành Minh, cậu về muộn vậy? – Cố gắng để mình thật tự nhiên, anh chào cậu bằng một câu hỏi.

Thành Minh không dám ngẩng đầu, cúi đầu như vậy lí nhí trả lời:

– Tôi định cố gắng hoàn thành mấy cái hợp đồng do mình phụ trách...

Thấy cậu cúi đầu lâu như vậy không có ngẩng đầu lên. Trong lòng Đạt nổi lên một sự tức giận. Sao lại có kẻ hèn nhát như vậy cơ chứ? Bộ thích cúi đầu trước kẻ khác như vậy sao? Hắn không thích cậu cúi đầu như vậy! Người thật ngu ngốc, đứng trước tình định thì phải ngẩng cao đầu mới phải! Thật là kém cỏi mà... Muốn tỏ ra đáng thương trong mắt người khác sao? Hay là muốn người khác phải đối với mình mà mang cảm giác tội lỗi? Hừ... Còn lâu hắn mới thấy cảm giác tội lỗi... Đã muốn cúi đầu thì hãy cứ cúi đầu đi. Lại còn muốn hoàn thành mấy hợp đồng do mình phụ trách thật nhanh? Chẳng phải muốn hoàn thành rồi nộp đơn xin thôi việc sao? Vậy thì hắn sẽ không chấp nhận. Hợp đồng lao động của cậu là ba năm kia? Sao mới hơn ba tháng đã định nghỉ việc? Hừ hắn sẽ giữ người ở lại bên cạnh mà hảo hảo tổn thương. Dám hướng hắn tỏ tình? Định coi hắn là cái loại người nào?

Trong lòng liền nổi lên một bụng tức giận. Hắn bước đến nhìn người đang cúi đầu, giọng lạnh lẽo ra lệnh cho cậu:

– Này, không thấy tôi cùng người yêu đang đi về sao, cúi đầu đứng đó chặn đường làm gì?

Nói rồi, hắn nắm lấy bàn tay của Đức Anh, các ngón tay lồng vào nhau, thật chặt, nói:

– Đức Anh, chúng ta đi ăn cơm tối thôi, cũng gần 8 giờ rồi.

Đức Anh thấy trong lòng lạnh lẽo. Anh không muốn trước mặt Thành Minh làm ra những hành động tổn thương cậu. Anh cũng từng yêu hắn như cậu yêu hắn vậy, do đó anh hiểu cảm giác đau đớn lúc này mà Thành Minh phải chịu đựng.

Thành Minh thấy lòng thật sự đau đớn, trái tim cứ như bị người cho một dòng điện cao áp chạy qua vậy, nhất là khi nghe hắn nói như vậy, lại nhìn thấy những ngón tay lồng vào nhau một cách khoa trương rơi ngay vào tầm mắt mình.

Giọng không kiềm được sự đau đớn mà run lên:

– Tôi... xin lỗi... – Nói xong liền cứ vậy cắn chặt lấy môi dưới, cúi đầu, chân lùi lại phía sau, không một lúc nước mắt lên nhìn hai người...

Đức Anh cảm thấy bàn tay đang nắm lấy tay mình trong thoáng chốc nói lỏng ra, tưởng chừng có thể sẽ buông ra...

Hắn thấy tim mình bỗng sệt lên một tia đau đớn khi nhìn thấy biểu tình đó của cậu, nhưng rất nhanh sự đau đớn đó liền biến mất không dấu vết, nhanh như những tia sét xuất hiện ở cuối chân trời khi có những cơn mưa.

– Biết vậy là được rồi! – Giọng hắn có một điểm kì quái ngay cả hắn cũng không biết vì sao.

Hắn liền cầm lấy tay của Đức Anh kéo đi.

Khi họ đi khỏi rồi, Thành Minh mới ngẩng đầu nhìn theo bóng lưng họ. Một giọt nước mắt không kiềm được liền rơi xuống từ mí mắt... Rồi tiếp theo liền từng giọt, từng giọt thi nhau rời khỏi mí mắt, lăn trên gò má rơi xuống nền gạch men đen, làm cho giọt nước mắt trở nên kì ảo, trông thật thần bí khi ánh lên trong đó là hình ảnh chủ nhân của nó. Cậu vô lực ngồi thụp xuống... Qua làn nước mắt, cậu nhìn thấy hình ảnh bé nhỏ của mình hiện lên trong đó, chợt nhớ đến câu ca dao: “Sự đời nước mắt soi gương, Càng yêu nhau lắm càng thương nhớ nhiều”... Chẳng qua, với cậu hiện tại có thể sửa thành: “Sự đời nước mắt soi gương, vì yêu người lắm mà tổn thương chính mình”...

Không biết qua bao nhiêu lâu, cậu mới đứng lên để đi về nhà.

– Con sao lại khóc nữa rồi? – Mẹ cậu ra mở cổng, nhìn thấy liền hỏi cậu con trai yêu quý.

– Mẹ... – Liền xà vào lòng mẹ như còn bé, mỗi khi đi học chịu uỷ khuất trở về.

Mẹ Minh liền vỗ vỗ lưng đứa con trai duy nhất. Cả bà và chồng đều hiểu con trai của mình từ nhỏ đã yêu đuối, nhưng lại rất cố chấp trong tình cảm. Nó (Chỉ Thành Minh) giống hệt bà. Bà cũng cố chấp, không muốn người xa lạ chăm sóc chồng con mình, căn nhà mình mà dù tuổi đã cao vẫn không chịu cho chồng con thuê người giúp việc, mặc dù nhà thừa sức để thuê một người giúp việc...

– Thôi nào... Đừng quá đau lòng con trai của mẹ... Vào nhà nào con... Hôm nay mẹ có nấu chè hoa cau mà con thích ăn nhất đấy. Vào nhà ăn bát chè nóng ngọt, sẽ làm tinh thần con đỡ hơn. – Bà vỗ nhẹ lưng con an ủi.

Đối với việc con trai thích nam nhân, bà và cả chồng bà đều không ý kiến. Đối với việc luật hôn nhân và gia đình mới* được đưa vào thực thi, con mắt người đời đối với những việc đó không còn quá khắt khe soi mói nữa. Bà cũng thấy an tâm hơn cho con trai. Hai vợ chồng già cũng đã thoả thuận sẽ để con trai tự lựa chọn con đường đi của mình. Đối với đứa con trai vốn yêu đuối từ nhỏ, bà cũng thật sự mong con mình sẽ tìm được một người yêu thương, chăm lo, bảo hộ cho nó sau này. Vì thế hai vợ chồng không hề ngăn cản con trai khi nó nói muốn xin đi làm việc ở công ty chứ không tiếp nhận quản lí chuỗi nhà hàng, khách sạn của gia đình.

Thành Minh cọ cọ cằm trên đôi vai của mẹ một lúc, thấy những buồn phiền trong lòng thật sự vơi nhẹ đi rất nhiều. Quả là thâm tình gia đình chính là vị thuốc xoa dịu mọi vết thương nhanh nhất.

– Con yêu mẹ! – Cậu thì thào.

Mẹ Minh nở một nụ cười mãn nguyện. Còn hạnh phúc nào hơn dành cho người mẹ khi được nghe những lời như vậy từ con cái. Một giọt nước mắt hạnh phúc lăn trên gò má đã bắt đầu nhuộm màu của thời gian. Tuy không phải là lần đầu tiên được nghe con trai nói câu này, nhưng bà vẫn thấy mình cực kì hạnh phúc. Đối với những người làm mẹ, được nghe những câu nói ngọt ngào như vậy từ con cái bao nhiêu cũng là không đủ. Nghe bao nhiêu lần cũng thấy không chán!

Bố Minh đứng từ sảnh, hướng qua cái sân nhỏ mỉm cười nhìn hai mẹ con. Hơn ai hết ông cũng trân trọng cái gia đình này biết bao. Càng trân trọng nó, ông lại càng yêu thương, cảm phục vợ và con trai bấy nhiêu. Có lẽ người sẽ cười khi nghĩ là người cha mà lại cảm phục con mình. Chính là ông cứ vậy cảm phục con trai mình, dù nó không phải thiên tài hay vĩ nhân gì cả. Ông cảm phục vì nó là đứa con được ông cùng vợ tạo ra từ chính tình yêu của hai người. Ông cảm phục vì con ông đã đến với ông và vợ ông. Và ông càng cảm phục hơn người đã sinh ra cho ông một đứa con như thế. Cảm phục người đã vì gia đình nhỏ này mà hi sinh, tần tảo cả đời.

– Hai mẹ con còn đứng đó nữa là tôi một mình ăn hết nồi chè đấy! – Ông gọi vợ con bằng một câu đùa.

Thành Minh buông mẹ. Hai mẹ con mỉm cười nhìn nhau. Cậu đưa bàn tay phải lên lau đi giọt nước mắt hạnh phúc trên khuôn mặt mẹ, nở nụ cười:

– Chắc là vì con nói câu “Con yêu mẹ!” ít quá đấy mà. Sau này con sẽ nói “con yêu mẹ” thật nhiều, để mẹ không phải vì thế mà hạnh phúc đến phát khóc.

Cậu nở một nụ cười trên khuôn mặt. Những buồn phiền dường như đã tan biến.

– Cái thằng... – Mẹ Minh mắng yêu con.

Vậy là hai mẹ con cùng cười hạnh phúc.

– Bố cũng rất muốn nghe câu đó đấy! Con không nghĩ là bố cũng cần nghe sao?

Chẳng biết từ lúc nào bố Minh đã xuất hiện sau lưng hai mẹ con. Thành Minh cười cười, dang rộng hai tay ôm lấy bố và mẹ:

– Con yêu bố và mẹ rất nhiều! – Giọng cậu vui vẻ hẳn.

– Bố và mẹ cũng yêu con rất nhiều. – “Cám ơn con đã đến bên bố mẹ!” Hai người cùng nghĩ trong đầu như vậy.

Đức Anh ngồi ngầy ngẩn một mình bên bàn bar uống rượu. Anh lại nâng lên ly rượu vang nhẹ, chuẩn bị đưa lên môi thì bị một bàn tay giành lấy.

– Đây đã là ly thứ 6 rồi... Anh định biến gan mình thành thứ gì?

Liếc đôi mắt đã hơi lơ mờ vì say rượu – tử lượng của anh không được tốt lắm – nhìn người vừa giành ly rượu từ tay mình, Đức Anh nói:

– Đừng ngăn anh! Em có biết anh thấy mình tồi tệ đến thế nào không?... Nhìn cậu ấy cúi đầu... anh liền giận mình... Vì sao... Vì sao... anh lại ngu ngốc như thế... Báo ân hân đã cứu mạng anh?... Ha ha... Anh ta thập chí... –bàn tay vô lực phẩy phẩy trước mặt, người cứ ngả nghiêng về phía sau như cây gập bão lớn, có thể đổ bất kì lúc nào. Thực Trinh phải ra sức đỡ lấy anh trai- còn chẳng cần anh... lấy thân báo đáp.

– Em đã nói với anh bao lần rồi... Đừng có cố chấp một cái ân nghĩa mà người ta không để vào mắt... Bảo anh nên tìm một cô gái tốt một chút, cưới vợ sinh con để nối dõi... Vậy mà anh cứ cố chấp mãi không buông... Cái bóng người thoáng trong trí nhớ của anh ba năm trước với con người hiện tại của hân khác xa nhau lắm. Nhìn từ xa mới thấy đẹp, vào gần sờ thử mới thấy xấu xa... Anh nếu muốn anh ta cứ đẹp như vậy trong mắt mình thì lúc đó, không nên xin vào đó làm việc làm gì! Chỉ cần ở xa mà nhìn hân, mà ngưỡng vọng hân là tốt rồi. Như vậy mới không có bị tổn thương như bây giờ, bị người đem tình cảm của mình đùa cợt trước mặt người khác.

Giọng cô chứa đầy sự chua xót, bởi cô hiểu, anh trai yêu người đã cứu anh không hoàn toàn bởi vì muốn trả ân mà là vì tình yêu đó xuất phát từ chính trái tim anh. Nhiều lần nói anh trai lấy vợ sinh con nối dõi tông đường chỉ là muốn anh nghỉ thoáng hơn mà thôi.

Cô rõ ràng hiểu, anh trai yêu là yêu con người đã không màng nguy hiểm để cứu anh, cũng không cần anh phải trả ơn, sau khi đưa anh vào bệnh viện liền rời đi. Còn gửi tiền thanh toán viện phí cho anh. Nhưng con người anh yêu xưa với con người hiện tại lãnh khốc, lạnh lùng khác xa nhau, cô không muốn anh trai mình phải khổ...

– Cô gái nào có thể yêu một chàng trai như anh?... Mà... Anh cũng không muốn làm người con gái nào phải chịu khổ vì anh cả!... Anh không muốn làm thế! Lần sau anh không muốn em nói vậy nữa... Anh không mong điều này xảy ra với em gái anh cũng như với bất kì cô gái nào...

Giờ phút này, Thực Trinh lại cảm thấy anh trai hoàn toàn tỉnh táo. Cô nhẹ nhàng cúi đầu, đáp:

– Vâng!...

Anh trai vì cô mà lo lắng rất nhiều. Chính cô cũng vừa trải qua sự sụp đổ trong hôn nhân vì chồng cô là người đồng tính. Anh đã chủ động nói với cô sau khi cô sinh con được vài tháng. Anh nói từ trước khi quen cô, anh đã yêu một cậu trai ít hơn cô hai tuổi, đến bây giờ hai người vẫn còn gặp nhau. Cô không chịu được cảm giác bị lừa dối, cũng như việc phải chia sẻ chồng mình với một người khác, kể cả kẻ đó là đàn ông! Tình yêu của cô không đủ bao dung cho sự lừa dối lớn lao đến như vậy. Hai người chia tay, nhưng cô nhất quyết giành quyền nuôi con. Chồng cô nói, đối với một người phụ nữ độc thân, nuôi con một mình sẽ rất khó khăn và bất lợi, nói hãy để con cho bố mẹ anh ta chăm sóc, đến khi con lớn thì sẽ để con tự lựa chọn, muốn sống với cô hoặc muốn sống với anh ta cũng được. Coi như cũng còn biết nghĩ cho cô một chút. Nhưng nghĩ xa hơn, cô nhận ra nếu sau này con trai vì xa cách cô mà tình cảm mẹ con phai nhạt, lúc đó thật không phải đây là một quyết định sai lầm sao? Vì thế cô nhất định giành quyền nuôi con, trở về sống cùng anh trai, đem tiền bồi thường gửi ngân hàng, làm tiền lo cho con sau này...

Có lẽ chính từ chuyện của cô mà anh trai lại càng ghét việc nhiều người đồng tính lại cứ cưới vợ, đợi cho người phụ nữ sinh con cho mình rồi lại li dị... Anh cảm giác như vậy thật như đang lợi dụng những người phụ nữ...

Đức Anh gục xuống quầy bar ngủ say. Thực Trinh phải rất vất vả mới đưa được anh trai về phòng của anh ấy. Quay về phòng mình, cô nhìn đứa con trai kháu khỉnh đang ngủ say trên giường, lòng thật chua xót, lo cho đứa trẻ không có cha, nghĩ đến sau này, nếu nó biết sự thật về cha nó, liệu nó có oán hận cha nó, oán hận những người đàn ông như cha nó?... Bất chợt, nghĩ đến anh trai, miệng cô mỉm cười thật tươi, nói nhỏ:

– Con trai ah, thật may mắn là con có thể lớn lên bên cạnh một người như bác (chỉ Đức Anh), như vậy, con sẽ thấy được cuộc sống vẫn còn có những người tốt đẹp, đàn ông và những người đồng tính không phải ai cũng giống như bố con. Mẹ tin tưởng, ở bên cạnh bác, con sẽ có cái nhìn và có một nhân cách tốt đẹp!

Hắn đang ngủ say thì bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Nhìn màn hình điện thoại, hắn thực bực mình, câu đầu tiên nói liền thành câu chửi:

– Anh Khoa! Anh có biết hiện tại bên này là mấy giờ không hả? – Giọng hắn như rít lên – Bây giờ là 1h 30’ sáng đó!

– Anh biết mà! – Người bên kia giọng nói thật sự thấy đây là thời gian rất thích hợp để gọi điện thoại.

– Vậy anh hắn biết, hiện tại em đang ngủ?

– Uh, anh biết mà!

Hắn bắt lực với người anh trai này của mình rồi. Người gì đâu luôn làm theo ý mình. Thật không quan tâm tới cảm nhận của người khác... Thật đáng ghét giống y sì tên nhóc dám hẹn hắn lên sân thượng để tỏ tình. Hừ... Hắn còn đang chấp nhất mình phải tiếp nhận con gái. Hắn còn muốn lấy vợ sinh con. Hắn không có muốn quen với bất kì tên con trai nào để sau này dù có thể không yêu nhưng vẫn cố gắng đối xử tốt với người sẽ là mẹ của con hắn nha!... Thế mà tên “chết tiệt” dám hướng hắn tỏ tình, làm tim hắn xao động. Hắn phải từ từ tổn thương, dày vò tên “chết tiệt” đó. Không muốn tiếp nhận thì thôi, nếu tiếp nhận cũng phải là một người quen chứ. Đức Anh dõi theo hắn 3 năm nay hắn là vẫn hơn “tên khốn” mới quen ba tháng đi!

2. Chương 2: ...

Hắn hiện giờ đã đồng ý cùng Đức Anh hẹn hò rồi liền phải đối tốt với người ta đi! Dù không thích cũng phải làm nghĩa vụ của một đôi yêu nhau: Như cùng đi làm, nắm tay nhau, hôn nhau, cùng nhau ăn cơm, xem phim – Hắn không biết tình yêu không có cái gọi là nghĩa vụ, mà chỉ có cái gọi là sự chân thành xuất phát từ trái tim, từ tình cảm mà thôi. Hắn cũng không thể ở trước mặt Đức Anh đối tốt với người khác. Hắn không muốn Đức Anh bất an, lo lắng và hiểu nhầm hắn thế nên nhất định phải nói “tên khốn” mới quen vài lời lạnh lùng mà. Hắn thật cũng không có ác ý. Chiều nay nhìn thấy “tên khốn” đó cúi đầu, tâm hắn cũng rất khó chịu. Hắn muốn buông tay của Đức Anh ra mà nắm lấy tay “tên khốn”... Còn may là hắn kịp nhận ra người hắn đang hẹn hò là Đức Anh mà. Thế nhưng hắn không hiểu mình làm như vậy không chỉ khiến “tên khốn” buồn hơn mà Đức Anh cũng buồn, cả hắn cũng buồn. Hắn lỡ mở cảm giác được có điều gì đó khác lạ trong cách hắn đối với “tên khốn” và cách hắn đối với người khác, đối với Đức Anh

Hừ... “Tên khốn” đúng là khốn mà. Bây giờ hắn đang hẹn hò với Đức Anh, vậy là bao nhiêu dự kiến của hắn đều xụp đổ. Việc nói dối tông đường nhất định không thể trông coi vào tên anh trai với tính tình quái đản của hắn rồi. – Với hắn, người có tính tình như anh trai không là người quái đản thì cũng là “khốn”.

– Này... Có nghe anh nói gì không?... Anh đang nói chuyện với em đó...

Mặc cho Khoa hò hét trong điện thoại thì hắn vẫn mãi suy nghĩ về chuyện của “tên khốn” và Đức Anh.

– Tuấn Đạt! – Khoa hét lớn trong điện thoại.

– Anh hét cái gì chứ? – Hắn hét lại vào trong điện thoại ngay khi vừa lấy lại lí trí.

– Anh còn tưởng em ngủ say rồi cơ? Hừ... Có nghe vừa rồi anh nói chuyện gì không?

– Anh muốn nói cái gì? – Hắn bực giọng.

– Biết ngay mà! – Giọng của Khoa thật áp áp, hiền từ. – Anh nói tuần sau anh sẽ về!

– Có cần thiết vì một chuyện từ tuần sau mà giờ gọi điện thoại đánh thức em trai mình trong lúc nó đang ngủ không? – Hắn cau có, nhưng trong lòng thật sự rất vui.

– Em chẳng biết thể hiện tình cảm của mình một chút nào! Hôm nào anh về đến nhà, việc đầu tiên là phải đem em ra kiểm tra trắc nghiệm EQ ngay...

– Còn chuyện gì muốn nói không? – Hấn lạnh lùng cắt đứt chuỗi lời nói của anh trai.

Hừ... Với tính cách của anh trai, không cắt đứt mạch cảm hứng dào dạt thì nhất định sau đó sẽ là hỏi đến sức khoẻ của hấn, công việc của hấn, rồi con “chi huơ huơ” (Chihuahua) nhỏ nhắn của anh ấy, mấy người hàng xóm cùng khu phố, mấy đứa trẻ... Hấn ghét người như anh trai hấn! Anh hấn về thì nhà lúc nào cũng ồn ào dù cũng chỉ có hai anh em với một con cún.

– A! Dạo này em thế nào? Ăn uống... – Giọng Khoa hào hứng như bất chợt nhớ đến.

– Em bình thường. Tất cả bình thường! Chihuahua bình thường! Hàng xóm bình thường... – Hấn dùng giọng điệu đều đều nói – Dù sao thì tuần sau anh cũng về rồi, lúc đó trực tiếp đi hỏi thăm một thể luôn đi! Em phải ngủ! Bye...

Hấn không thể “đều đều” mãi được, đến câu cuối vẫn là bùng phát tức giận, liền cắt đứt liên lạc. Dù đây không phải lần đầu tiên anh trai gọi cho mình trong lúc mình đang ngủ thế này. Hấn khẳng định bộ dạng của anh mình lúc này là lại nhìn cái điện thoại ngơ ngơ ngác ngác, sau đó một hồi mới lại nói “Bye” đi. Hấn quá quen anh trai mình mà.

Hôm nay Thành Minh được nghỉ, bố mẹ liền tổ chức một bữa tiệc gia đình ở vườn sau nhà. Cậu thích ăn thịt nướng, nên mẹ đã chuẩn bị tất cả rất chu đáo. Hai bố con chỉ cần chỉ cần nhóm lửa, làm cho than hồng lên là được. Lúc đầu mẹ bảo nướng thịt bằng lò điện vì thịt nướng trên than hoa không tốt cho sức khoẻ. Hai bố con liền nói: “Nướng bằng lò điện sẽ không có cái thú của việc nướng thịt!”. Thế là mẹ không có phản đối nữa.

Hai bố con tìm mấy tiếng đồng hồ cũng không biết người ta bán than hoa ở đâu. Ở thành phố tìm mua than hoa đúng là khó mà. Tìm cả buổi sáng hai bố con đi về mà không có lấy một viên than. Mặt ỉu sù nhìn mẹ Minh nói:

– Thôi, đành nướng bằng lò điện vậy!

Không đành lòng nhìn hai bố con ỉu sù, mẹ Minh nói:

– Hai bố con đợi tôi một chút đi. Có đói thì tôi vừa nướng mấy củ khoai trong lò điện đấy. Tôi ra ngoài một chút.

– Để con đưa mẹ đi nha! – Giọng của Thành Minh hí hửng.

Không nói hai bố con cũng biết, mẹ Minh nhất định là đi mua than hoa.

– Thôi! Mẹ tự đi một mình! Con đưa đi người ta lại đòi giá cao. – Mẹ Minh rất tiết kiệm.

Thành Minh cười khì. Ra mở cổng cho mẹ vào thì đã thấy bố ngồi ăn đến củ khoai lang thứ hai, còn cười cười nói với cậu:

– Con đâu phải là không biết tính mẹ của con.

Cậu cũng cười đáp lại:

– Tí nữa bố dạy con cách nhóm than hoa đi. Trước về quê, bố mới dạy con nhóm bằng củi thôi.

Chỉ 15’ sau, mẹ Minh đã về với 2kg than hoa trên tay. Hai bố con hỏi sao mà mẹ Minh mua được thì mẹ bảo mua lại được của quán bán thịt nướng đầu phố.

Lúc này bố Minh cũng nhớ ra trong khách sạn của gia đình cũng có than! Mẹ Minh lắc đầu nhìn hai bố con đang ngẩn người: “Biết ngay hai bố con không có nghĩ đến điều này mà!”

– Cháu chào hai bác! Em chào anh Minh đẹp trai!

Đúng lúc hai bố con còn đang ngẩn người khâm phục mẹ Minh, thì phía sau lưng mẹ Minh truyền đến giọng nói lạnh lạnh. Thì ra là cô bé bên nhà hàng xóm.

Trước đây tuần nào cô bé cũng phải sang mấy lần để gặp cậu. Suốt ngày hỏi “Anh Minh đẹp trai, anh có người yêu chưa?”, làm bố mẹ cậu còn tưởng cô bé yêu cậu. Sau mới vỡ nhé, hoá ra con bé là “hủ nữ” gì gì đó. Còn bảo rất thích anh Minh đẹp trai mau có người yêu, nếu có người yêu thì phải giới thiệu với cô bé

nữa. Lúc đó, cả nhà chẳng hiểu “hủ nữ” là gì, chỉ ngơ ngác nhìn nhau, lại nhìn cô bé cầu tình cô bé giải thích hộ. Lúc sau mới té ngã. Hoá ra “hủ nữ” là như vậy...

Thành Minh nhìn cô bé cười cười chào lại:

– Tương nhi (thật ra thì cô bé tên là Tương Như, nhưng mà nó cứ bắt cả nhà gọi là Tương nhi, gọi riết rồi cũng quen), lâu rồi mới thấy em sang chơi nha!

– Tương nhi ah, mau vào nhà đi. Hai bác cũng anh định tổ chức nướng thịt ngoài trời nha! ha ha... Càng đông người càng vui mà.

Tương Như liền cười tươi, gật gật đầu. Cả nhà liền vui vẻ, khoá cổng rồi đi ra vườn sau.

Thật ra thì bố mẹ Minh lúc đầu cũng ngại cô bé yêu con trai mình, sợ con mình sẽ làm thương tổn một cô bé ngây thơ trong sáng, lại còn rất đáng yêu nữa. Nhưng sau khi hiểu chuyện lại cảm phục cô bé. Ước sao trên đời này còn nhiều người như cô bé, có thể coi con trai mình như một người bình thường. Dù nói pháp luật đã cho kết hôn giữa những người cùng giới tính, nhưng mà nhiều người còn khó chấp nhận, kì thị lắm. Không nói đâu xa, ngay như con trai ông chủ quán cơm đầu phố đã có thể lấy làm tấm gương làm bố mẹ Minh lo lắng rồi. Cậu trai kia cũng giống Minh, yêu một người con trai, cũng được bố mẹ tổ chức đám cưới cho ngay khi luật hôn nhân mới được ban bố. Nhưng hai người sau khi cưới, liền bị những người ở công ty kì thị, ghê lạnh, nói rất khó nghe ở sau lưng thậm chí nói thẳng trước mặt... Ở khu tập thể thì bị những kẻ ác tâm soi mói, lời ra lời vào, khiến cho cả hai không chịu được áp lực mà phải li dị...

Bố mẹ Minh không muốn con trai mình cũng lâm vào tình cảnh như vậy, lại càng không muốn con trai mình không hạnh phúc. đành để con trai mình tự lựa chọn lấy con đường mà nó muốn vậy.

Nhìn con trai cười đùa, hì hục cùng cô bé nhà bên quạt quạt cho than mau hồng, hai ông bà không tháo được hết nỗi buồn trong lòng. Con trai tuy vui nhưng nhìn thấy một thoáng ngẩn người nhìn lên trời, rồi nhẹ thở dài kia, cả hai người đều biết, con trai chỉ là đang cố tỏ ra vui vẻ, cũng chỉ quên được nỗi buồn kia trong chốc lát mà thôi.

– Cậu xin nghỉ việc?

Hắn hỏi lại, bất giác trong lòng có cảm giác mất mát thứ gì đó. Nhưng mà rất nhanh bực tức đã lấn át mất một chút cảm giác mất mát khiến hắn không nhận ra một thứ tình cảm xa lạ lần đầu tiên xuất hiện trong lòng hắn.

Hừ... “Tên khốn” này thật sự dám đưa hắn đơn xin thôi việc. Hắn còn chưa có thỏa mãn với việc làm tổn thương cậu. Nhìn đến con người đang cúi đầu trước mặt mình kia, hắn càng tức. Sao cứ đứng trước mặt hắn lại cúi đầu mà trước mặt người khác thì cười cười nói nói đến thập phần hứng thú? Chẳng nhẽ hắn đáng sợ đến vậy?

– Nói lại cho tôi nghe xem nào, tại sao cậu xin nghỉ việc? – Giọng hắn tự nhiên dịu đi rất nhiều.

Thật tức chết hắn mà... Hắn muốn là tức giận, là làm tổn thương tên này kia. Nhưng mà hắn phải kiềm chế, hỏi xem vì sao “tên khốn” lại muốn nghỉ việc. Dù lòng đã đoán trước người này sẽ xin nghỉ việc, nhưng mà khi nó đến, không ngờ lại làm hắn khó chịu như vậy.

– Tôi thấy mình không thích hợp làm việc ở đây!

“Hừ...” Nộp đơn xin thôi việc một cái liền dám xưng “tôi” với hắn. Thật tức chết hắn.

– Cậu đang làm rất tốt, không có gì là không hợp cả!

Hắn tự nhắc mình phải bình tĩnh, phải cố gắng giữ lấy người bên cạnh để mà làm khó dễ, để mà tổn thương cậu ta. Dám phá ngang kế hoạch cả đời hắn, rồi bỏ chạy sao?

Không hiểu được tại sao người này lại cố chấp với mình đến như vậy? Thành Minh thấy tim mình lại quật thắt rồi nhói lên từng cơn như bị hàng ngàn hàng vạn mũi kim cứ cắm vào rồi lại rút ra, rồi lại cắm vào... Nó làm chân tay cậu tê buốt, đứng không vững, cảm giác người khác chỉ cần lấy ngón tay đẩy nhẹ cũng có thể làm cậu ngã quỵ.

Người này không có khả năng không biết vì sao cậu phải xin nghỉ việc. Vậy tại sao cứ phải làm cậu đau đớn như vậy?

– Tôi không muốn làm việc ở đây nữa. – Giọng cậu nhỏ đến mức khó có thể nói là cậu đang nói chuyện hay cậu đang thì thầm...

– Cậu phải đợi một tháng nữa mới được nghỉ việc! Hẳn cậu biết luật lao động nhỉ?

Hắn thấy tức nhưng lại không nỡ phát bực lên trên con người đang cúi gằm mặt kia. đành lựa lời giữ người đã.

– Tôi biết... Nhưng tôi muốn nghỉ ngay bây giờ...

– Tiền bồi thường vi phạm hợp đồng rất lớn nha! Một sinh viên mới ra trường như cậu liệu có thể bồi thường không? Cậu xin thôi việc không có lí do chính đáng, nhất định phải bồi thường rồi.

Hắn bực! Không cần giả tốt nữa, trực tiếp nói những lời tổn thương đến “tên khốn” luôn. Trong giọng nói đã mang mĩa mai vài phần. Khẳng định nếu nói phải bồi thường một khoản tiền lớn cậu ta sẽ ngại mà không dám xin nghỉ việc ngay lập tức.

Cậu nhận thấy người này quả thật rất coi thường người khác. Nghe thấy sự mỉa mai trong đó mà lòng đau đớn. Càng đau đớn hơn chính là dù bị tổn thương như thế, dù biết người này vẫn luôn xấu xa như thế, nhưng sao cậu vẫn không thể ngừng yêu người này?

– Hết bao nhiêu tiền tôi cũng bồi thường! – Cậu nói rất nhẹ, nhưng cũng rất chắc chắn.

Không nên cố gắng ở lại để chuốc lấy đau khổ làm gì.

Hắn thật sự có phần bực mình, người này là muốn bằng giá nào cũng rời đi. Vậy thì đừng trách hắn...

– Cho dù cậu có bồi thường chúng tôi cũng không chấp thuận cho cậu xin nghỉ việc đâu. Cho dù bồi thường cũng không!

Cậu biết rõ ràng rồi! Người này là cố gắng giữ cậu lại để làm khó dễ cậu!

– Cùng là con người với nhau, anh việc gì phải làm khó dễ tôi như vậy?

Giọng cậu như một hơi thở, nói ra câu này cũng là vì đã đến cực hạn chịu đựng của cậu rồi.

Hắn ngẩn người, bao nhiêu lâu cũng không có nói được câu gì. Cậu ta dám hướng hắn nói câu này... Nếu không chấp nhận cho cậu ta nghỉ việc, cậu ta còn hướng hắn nói những câu gì cặn tinh cặn nghia hơn không?

– Tôi chấp nhận đơn xin thôi việc của cậu! – Giọng của hắn giờ này nghe không ra có cảm xúc gì trong đó cả.

– Còn tiền bồi thường tôi sẽ...

– Không cần chú ý! Tôi sẽ nói với công ty cậu bị đuổi việc!

Hắn lạnh giọng cắt đứt câu nói ấp úng của cậu.

– Như vậy sao được? Như vậy tổn thất cho công ty cả tiền bạc và thời gian để tổ chức một buổi phỏng vấn xin việc khác...

– Không có gì! Tự tiện đăng một cái thông báo cũng sẽ có đầy người đến xin việc! Ra ngoài dọn đồ của cậu đi.

– Nhưng...

– Ra ngoài dọn đồ của cậu! – Hắn hét lên.

Hắn tức giận thật sự. Hắn không hiểu sao với ai hắn cũng có thể dùng một bộ dạng lạnh lùng, lãnh đạm và bình tĩnh để nói chuyện, còn với cậu, hắn lại thất bại đến thảm hại như vậy.

Cậu định nói gì đó, nhưng lại không nói được. đành cúi đầu bước ra ngoài.

Cậu chẳng có gì cần phải dọn cả! Mấy tập tài liệu đã được nộp lại cho trưởng phòng, chỉ còn lại một ít hồ sơ thông tin cậu thu thập để tìm hiểu đối tác trước khi gặp mặt - Một thói quen của cậu. Hiểu về đối phương sẽ giúp cậu có thể kí kết thành công hợp đồng, làm sao để bảo đảm có thể mang lại điều lợi tốt nhất cho công ty. Tất cả những tài liệu, hồ sơ đó được cậu cho một cô gái tập sự trong công ty. Nghe nói cô ta là cháu gái của chủ tịch tập đoàn này.

Chào mọi người xong, cậu đi ra khỏi công ty. Lúc này là 10h 30', những ánh nắng không gay gắt của mùa đông làm cậu thấy buồn chán. Bỗng lúc này cậu thật ước trời nắng nóng như mùa hè. Nóng thật nóng đủ để làm tan chảy mọi băng giá, xua tan đi mọi lạnh lẽo, kể cả sự lạnh lẽo ở trong lòng... Cậu cúi đầu, nhìn thấy cái bóng yếu ớt của mình trên vỉa hè. Bỗng dưng cậu thấy mình thật buồn cười. Những chiêu trò trong kinh doanh giúp cậu có thể kí kết hợp đồng với khách hàng thuận lợi lại không thể áp dụng trong chuyện tình cảm. Điều đơn giản này lại có thể là chân lí lúc này cậu ngộ nhận ra. Cậu đã rất cố gắng để đuổi theo anh, đuổi theo tình yêu của cậu. Cậu đã cho rằng mình rất hiểu anh rồi, vậy mà lại không hiểu gì về anh cả. Nhìn chiếc bóng của mình lại nhận ra, cậu không phải đuổi theo anh, mà là đuổi theo cái bóng của anh. Đuổi theo cái bóng của tình yêu! Mà cái bóng thì không có thật, cho nên những gì cậu cho là sự thật đều chỉ là ảo tưởng của bản thân. Cậu chưa bao giờ hiểu anh cả...

Cậu đơn giản đi một cách nhẹ nhàng, không thùng này thùng nọ, cũng không túi này túi nọ chỉ một cái cặp như mọi ngày đi làm. Cậu cúi đầu bước từng bước nhỏ dưới những tia nắng dịu dàng của mùa đông.

Ở tầng 17 của công ty, có một cái bóng in lên mặt kính nâu của cửa sổ nhìn xuống đường. Ánh mắt khó hiểu nhìn theo cậu, càng ngày càng trở nên thâm sâu, không hiểu là đang nghĩ gì. Sau đó thì lạnh lùng quay phắt, đi nhanh đến chiếc ghế đằng sau bàn làm việc mà nặng nề ngồi xuống. Cầm lấy một tập tài liệu, tay mở từng trang giấy như cố ý phát tiết tâm tình không tốt, tiếng lật mở trang giấy cứ “soạt soạt” thật khoa trương.

– Giám đốc ah! Tôi bảo thật, cậu nếu yêu thì cứ giữ lấy người mới được! – Chị thư kí không biết sợ nói với hần.

Hần không nói gì, chỉ đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn như mũi tên về phía chị. Thế này chắc là muốn nghỉ việc sớm đây mà.

– Haiz... Tôi thấy cậu với Đức Anh không giống như hai người yêu nhau gì cả. Tôi nói này... Cậu rất có thể cũng thích cậu ta nha. Nhưng mà có lẽ với tính cách hiếu thắng của cậu, cậu không thể chấp nhận cậu ta tỏ tình trước thôi. Hay là bây giờ...

– Chị mà còn nói nữa, công việc chị làm đầu tiên vào ngày mai là cầm hồ sơ xin việc đi khắp các công ty tìm việc làm đấy. – Hần lạnh lùng cắt đứt lời chị thư kí.

“Hay là bây giờ cậu tỏ tình lại, như vậy là được rồi!” – Không nói được thì chị nghĩ trong đầu.

Chị chẳng cần giận cậu ta. Chị hiểu cậu ta thật sự tốt bụng, chẳng qua cậu ta không biết thể hiện tình cảm của mình mà thôi. Ngay như chị đây, nếu không có hần nhận chị làm thư kí, chị không biết với trình độ của chị có thể xin được việc làm ở đâu không. Đến bây giờ chị vẫn còn mang ơn hần nhiều lắm. Vì nếu không có hần, không biết hai mẹ con chị giờ sẽ sống như thế nào, hay là chị đã nghĩ quẩn mà ôm con đi tìm cái chết rồi!

Ngày đó cũng may gặp được hần trong bệnh viện, nếu là người khác chị không biết sẽ phải làm như thế nào. Nhớ đến lúc ôm đứa con mới hơn hai tuổi của mình trốn khỏi bệnh viện vì không có tiền nộp viện phí. Vì vội vàng, đâm vào hần ở cầu thang bộ. Tâm lí sợ hãi của người làm việc sai trái làm chị hoảng loạn. Không cần biết hần là ai, chị ôm con quỳ sụp xuống cầu xin hần đừng báo với bệnh viện, đừng bắt chị... Chị khóc lóc kể lể cho hần nghe chuyện thương tâm để mong hần mủi lòng mà cho chị đi. Khi nhìn thấy hần vươn một bàn tay về phía đứa con trai nhỏ của mình, chị càng hốt hoảng, càng sợ hãi van xin. Không ngờ sau khi chạm tay vào trán đứa nhỏ, hần bảo chị một câu mà đến bây giờ chị nghĩ lại vẫn thấy tạ ơn cái câu nói chết tiệt ấy của hần. Hần nói với chị: “Nếu không muốn đứa nhỏ này chết thì bế nó quay lại phòng bệnh đi!”

Lúc đó, chị ngây ngốc nhìn hần, sợ hãi đến tột độ, chị không có tiền viện phí, mà người ta đã nhấn chị nộp viện phí suốt mười mấy ngày rồi.

Không cần chị phải trả lời, hấn liền giằng lấy đứa con từ tay chị, ôm đi...

– Chị ngây ngốc ở đó làm cái gì? Chẳng phải nói có tập hồ sơ tôi phải xem và cho chữ kí sao? – Hấn lên tiếng, cắt đứt dòng hồi tưởng của chị.

Chị mỉm cười nhìn hấn, đôi mắt âu yếm của một người chị gái dành cho em trai. Nhẹ nhàng nói:

– Đạt ah! Cảm ơn cậu!

Hấn ngẩn người, mặt thộn ra, trông như một người ngốc. Quả thật, hấn không biết thể hiện tình cảm cũng không biết nhận tình cảm mà người khác đối với hấn. Lúc lâu sau, mặt hấn bỗng ửng đỏ. Biểu tình thật đáng yêu!

– Hồ sơ cần kí đâu? Ăn nói thật làm người ta bức mình... Tôi không hung dữ với chị nên chị cảm ơn tôi ah?

– Cậu thật sự không biết cách thể hiện tình cảm của bản thân...

– Chị muốn chết phải không? Được, vậy tôi sẽ giết chết chị!

– Cậu không nhận thấy mình đối với cậu ta có tình cảm sao? Hừ... Đừng lừa dối tôi, tôi hiểu cậu hơn cả cậu hiểu bản thân đó.

– Hừ... Còn nói nữa, tôi sẽ lấy cây hoa đá này về nhà!

– Nó vốn không phải của tôi! Cậu muốn lấy nó về nhà là việc của cậu!

– Chị nên làm một cái hồ sơ xin việc vào ngay lúc rảnh đi! Có thể sáng mai chị sẽ cần đấy.

– Cậu thích cây hoa đá của cậu ta phải không? Cho cậu đấy!

Chị thư kí vừa nói, vừa đưa hấn tập hồ sơ phải kí. Hấn lạnh lùng đặt bút kí mà không thèm nhìn qua nội dung. Thật đáng ngạc nhiên! Nếu như mọi khi hấn sẽ sẫm soi từng câu, từng dòng ấy chứ!

Đợi hấn kí xong đã có một cây hoa đá được trồng trong một cái chậu sành con con đặt trên bàn. Hấn nhìn cây hoa đá tỏ vẻ thờ ơ nhưng thật trong lòng thì thấy bức mình.

Hấn không hiểu mình đặt một cây hoa đá trên bàn thì có ích lợi gì. Hấn cũng lười bảo chị ta mang đi nữa, cũng quên mất cần phải “đuổi việc” chị ta nữa. Hừ... Hoa đá tên kia trồng thế mà đã có một nụ hoa hồng hồng rồi! Hấn liếc mắt nhìn cái nụ hoa một cái. Nhịn không được lại liếc mắt lần nữa... Rồi hấn nhìn chăm chú cây hoa đá, thờ dài. Hình như hấn chú ý đến cậu ta thật... Nhưng chỉ là chú ý thôi! Thật đấy, hấn chỉ chú ý đến cậu ta một chút, một chút thôi. Nhưng mà sâu thẳm trong lòng hấn, đằng sau sự phủ nhận kia lại có một ý niệm độc chiếm lớn lao. Nếu có duyên thì lần sau sẽ gặp lại. Lúc đó, hấn sẽ giữ bằng được bất người về nhà mình làm “vợ”. Hấn đã hiểu ra ở độ tuổi này của hấn mà còn gặp được người làm mình rung động thì cần phải giữ lại. Không nên đuổi theo một cái mộng ảo xa vời về một người phụ nữ và những đứa con nữa. Cần thiết hấn cũng có thể xin con nuôi mà. Việc cần quan tâm bây giờ là quan hệ của hấn với Đức Anh kia.

Nhưng rất may cho hấn là việc đó cũng không cần đến hấn phải lo nữa...

– Anh muốn nói gì?

– Tôi nghĩ chúng ta nên chấm dứt sự hiểu nhầm này lại...

– Hiểu lầm?

– Đúng vậy! Anh và tôi đều đang cố chấp lẫn nhau! Tôi nhận ra tôi không yêu anh và cũng nhận ra anh không hề yêu tôi! Sẽ chẳng có hai người yêu nhau nào trên thế giới này giống như chúng ta!

– Đúng vậy! – Người nào đó đang ghé tai vào cửa nghe lén chen miệng vào trong những câu thoại mà mình nghe được.

Chị ta lại tiếp tục ghé tai nghe lén. Không biết đã bỏ qua câu gì, chị ta chỉ nghe được một giọng thờ ơ của giám đốc chị ta:

– Vậy thì tùy theo ý anh! Anh muốn thế nào thì thế ấy đi!

– Hi vọng anh với tôi vẫn có thể hợp tác làm việc.

– Tôi sẽ không đuổi một người được việc như anh chỉ vì lí do vớ vẩn này.

–Vậy cậu ta...

– Là tự cậu ta xin nghỉ việc!

– Tôi thấy, anh đã thay đổi từ ngày hôm đó. Thay đổi rõ rệt

– Đúng vậy nha! Hôm thứ hai vừa rồi, không hề xem xét gì liền đặt bút kí vào bản báo cáo gì. Thay đổi nhiều thật!

Chị thư kí nghe lén ngoài cửa lại chen vào.

– Chị đang làm cái gì mà lén lút vậy?

“Hừ...” Chị đặc biệt ghét con người với cái giọng kênh kiệu này. “Thành Minh mà thích con gái cũng sẽ không thích cô!”

– Tôi làm gì thì liên quan gì đến cô!

Chị không sợ cô ta. Đạt sẽ không vì lấy lòng cô ta hay cái ông chú chủ tịch của cô ta mà đuổi việc chị.

– Chị nghe lén giám đốc nói chuyện đúng không? Trưởng phòng kế hoạch cũng đang ở trong đó! Hai người họ có quan hệ bí mật gì ah? – Giọng đã bớt kênh kiệu, còn có vẻ hứng thú đặc biệt.

– Cô đoán xem hai người họ có thể đang nói chuyện gì?

– Để tôi nghe thử đi! – Giơ tay định đẩy chị thư kí tránh ra một chút.

– Cô làm gì vậy?

– Chị cho tôi nghe cùng đi...

– Không được! Chuyện này sao có thể...

Đúng lúc đó thì cánh cửa được mở ra. Trưởng phòng kế hoạch đứng nhìn hai người phụ nữ vừa ngã nhào vào trong phòng, mặt tái đi vì xấu hổ. Không lẽ hai người này đã nghe hết những gì anh vừa nói với giám đốc?

– Hai người đang làm cái trò gì vậy hả?

Giám đốc của họ phát ra một thanh âm lạnh lùng, không chứa đựng chút tình cảm. Trong lòng hai người nghe lén đã phát hoảng.

– Chị Hà? Chị nói xem chị đang làm gì vậy?

Cầu chúa phù hộ cho chị. Thật sự đã rất lâu rồi chị không có thấy giám đốc gọi tên chị như vậy. Chắc lần này nổi giận thật rồi. Sẽ lại sớm phải quay ra cái phòng làm việc bé xíu của chị mất thôi! Hừ...

– Giám đốc ah, không liên quan tới em nha! Lúc vừa rồi nhìn thấy chị Hà nghe lén em có nhắc chị...

Bỏ qua hai người nào đó đang thanh minh này nọ, Đức Anh hơi cúi đầu tỏ vẻ chào đối với Đạt rồi bước ra ngoài. Thật sự thì cũng không có gì đáng ngại như anh vẫn nghĩ đi. Bây giờ pháp luật nhà nước đã cởi mở hơn, rất nhiều người đều đã công khai tính hướng của mình thì anh việc gì phải sợ người đàm tiếu.

Không nhìn đến hai người dưới mặt đất đang há miệng biểu hiện sự bất ngờ...

Cuối cùng cũng rút khoát được chuyện tình cảm nhậphàng mà anh không biết nên gọi là gì này, anh thấy đã hài lòng rồi. Cũng may hai người chẳng phát sinh chuyện gì sau một tháng “hẹn hò”, nếu không việc chia tay cũng chắc sẽ không đơn giản như vậy.

Nghe thấy tiếng chuông cửa reo, hần bực bội, bước ra mở cửa vừa lấy khăn lau bớt mái tóc ướt. Cánh cửa vừa hé mở hần đã bị rơi vào một cái ôm chặt cứng.

Hần cố gắng đẩy người đang ôm mình ra. Người này Lúc nào cũng vậy mà.

- Sao anh bảo mai mới về?
- Anh định tạo cho em một bất ngờ mà!
- Mất hứng thì có chứ bất ngờ thì không?
- Em không thấy bất ngờ ah?
- Tùy tiện!
- Cái gì chứ? – Giọng của Khoa cao vút.

Đúng lúc này con chihuahua yêu quý của anh chạy ra sủa ầm lên. Chạy lon ton vây quanh chân anh, rồi bắt đầu liếm liếm đôi chân còn đi giày của anh.

- Được rồi! Được rồi. Đạt Đạt ngoan...
- Anh bị điên không đó?
- Tại em không chịu nghĩ tên cho nó, anh không biết gọi tên gì khác nên chỉ có thể...
- Ba năm rồi... Nó tên là Bảo Bối!

Tên anh trai đáng ghét của hắn... Tại sao nhìn giống nhau như đúc mà tính tình lại khác nhau đến thế. Hắn liếc mắt nhìn người giống mình như đúc đang ôm con chó nhỏ nâng lên rồi lại đặt xuống...

- Bảo Bối?
- Anh không phải rất thích nó sao?
- Haaa... haaa...

Khoa cười rất vui vẻ. Thật ra em trai anh không phải lạnh lùng, lãnh khốc gì. Vì anh mua tặng nó con chihuahua này, lại tỏ ra rất thích nên đã không ngại gọi con chó bằng cái tên “Bảo Bối”.

- Bảo Bối!
- Khoa cất tiếng gọi một cái thì con chó con lại chạy vờn quanh anh. Đúng là con chihuahua tên “Bảo Bối” thật, anh cười cười. Nhưng chắc phải giao nó cho một ai đó nuôi thôi, trông bộ lông nó dài và có vẻ như cả tháng rồi không tắm thể kia cơ mà.
- Em không chịu tắm cho Bảo Bối ah?
 - Chị giúp việc vừa tắm cho nó tuần trước!
 - Sao lại tắm từ tuần trước?
 - Anh nghĩ sao khi mùa đông thế này mà tắm cho nó thường xuyên?
 - Ừ nhỉ! – Khoa ngoác miệng cười không ra tiếng.

Hắn nhìn anh trai mình lâu bầu:

- Suốt ngày giữ cái điệu cười như vậy trông đến là ngốc.
- Vui vẻ thì phải cười! Nhân tiện đưa anh ra ngoài mua quần áo đi!

Hắn nhìn ba cái va li vừa được mình vất vả lôi từ cổng vào, thấy bức tức nổi lên trong lòng. Thật muốn đánh người! Đảm bảo trong ba cái va li đó nhất định toàn là quà cho mấy người hàng xóm, mấy đứa bé và cho cả Bảo Bối đi.

- Quần áo cũ của anh để lại không có ai động chạm vào đâu! Lấy nó mà mặc, chị giúp việc đã giặt ủi thường xuyên đấy!
- Em thật là... Ai lại mặc quần áo từ ba năm trước chứ!
- Anh mới chỉ mặc qua nó một hai lần thôi! Giờ trông nó vẫn mới như vừa mua về vậy. Mặc tạm nó đi, mấy ngày nữa anh lại đi rồi, mua làm gì cho nó lảng phí!

– Ai nói anh sẽ lại sang bên đó! Lần này anh về ở đến hết tháng hai. Ăn tết xong còn phải đi chơi hội sau đó mới đi.

Hắn nhìn anh trai, giờ này mà ăn tết cái gì...

– Quên đi, khẳng định là em không biết hôm nay đã là 22 rồi. Ngày mai 23 âm lịch rồi, phải đi mua cá chép để Ông Táo cưỡi lên châu trời.

– Như vậy cũng không cần phải mua quần áo mới!

– Anh thấy cả em cũng cần mua đấy. Đi thôi!

Nói chưa dứt lời đã một tay ôm Bảo Bối, một tay kéo em trai đi ra ngoài cửa...

– Anh buông tay ra, đi tắm trước đi! Không thấy mệt ah. – Hừ... Không biết người được làm từ gì, bay suốt mười tiếng đồng hồ mà về cứ như người ta vừa đi trăm km vậy. Người này khẳng định là không phải người thường.

Buông tay em trai, Khoa chạy đi vào tủ quần áo của em trai lấy một bộ quần áo của em mang đi tắm. Khoác thêm cái áo khoác của em trai, lao ra nhìn em trai đã thay xong đồ. Tay lại định ôm lấy Bảo Bối...

– Anh mà ôm con chó đi thì đừng mong em đi cùng.

– Sao vậy?

– Có ai ra ngoài mua quần áo mà lại mang theo chó không?

– Có mà!

– Ai?

– Anh!

Thật tức giận mà. Sao anh hắn lại trái với hắn một trời một vực vậy chứ. Nghe thấy câu khẳng định đó, thật đã muốn tức chết người rồi.

– Anh nếu không muốn mất hình tượng thì tốt nhất đừng ôm theo con chó. -Hắn vô lực thương lượng.

– Có sao đâu, rất nhiều người vẫn ôm cún cưng ra ngoài mà...

– Đây không phải nước Mỹ, anh không hiểu ah! Bỏ nó xuống! – Hắn tức giận thật sự.

– Anh vội gì chứ? – Thực Trinh đang thất lại cái đai áo khoác, nói với anh trai đang bế con trai.

– Không nhanh sẽ hết cá chép vàng đó!

– Hết thì sáng mai ta đi mua cũng được! Quan trọng là anh phải đi mua quần áo mới cho cháu trai anh!

-Thực Trinh vừa nói vừa đưa tay bóp nhẹ chiếc mũi của con, lắc lắc, lại bị anh trai đánh vào tay cảnh cáo:

– Không muốn mũi của con trai biến dạng thì nên bỏ thói quen này đi.

– Anh thật là...

Vừa nói đến đó lại nhìn thấy anh trai đang lườm liên thôi, nuốt lại nửa câu nói quen thuộc vào trong bụng. Đúng là anh cô có tính làm mẹ tốt nha! Không có anh chăm lo cho hai mẹ con, cô không biết là mình sẽ chăm bẵm con như thế nào. Nhìn đứa bé được ủ ấm trong vòng tay của Đức Anh, lại nghĩ đúng là anh trai lo xa! Có lạnh gì lắm đâu mà mặc cho con trai mình thật nhiều áo ấm, lại còn thêm cái mạng che mặt. Thế thì ai còn thấy được bé con xinh xắn của cô.

Còn chưa kịp nghĩ xong đã thấy anh trai kéo đi ra ngoài. Vì nhà gần chợ nên hai anh em bế cháu đi bộ. Thực Trinh muốn vào siêu thị mua cá chép vàng, nhưng Đức Anh lại bảo vào đó mua đất lăm. Vậy là hai người lớn, bế theo một em bé đi vào chợ làm ai cũng phải nhìn. Người đàn ông thì bế đứa bé, còn người phụ nữ thì xách túi đồ, trông thế nào cũng giống một gia đình hạnh phúc.

Đức Anh kéo lại cái chặn lên cao hơn, che lại phần cổ cho bé. Mấy người xung quanh nhìn anh với đôi mắt ngưỡng mộ. Nếu Đức Anh là một người cha, khẳng định anh sẽ là người cha tốt nhất cả nước.

- Mẹ ah, liệu ở đây còn có cá vàng không? Giờ đã gần 10h rồi!
- Có mà! Hàng năm mẹ vẫn mua ở đây chứ đâu! Những năm trước con còn đi học, nên không thể đưa mẹ đi nên không biết đấy thôi!
- Nếu không có, chúng ta có thể bắt mấy con cá chép cảnh ở hồ cá cảnh mà mẹ.
- Không được! Đó là mấy con cá chép con nuôi mà!

Thành Minh cũng mẹ vừa đi vừa nói chuyện. Hai mẹ con đã đến siêu thị gần nhà, nhưng ở đó họ đã bán hết cá từ sáng. Thế nên mẹ Minh bảo cậu lái xe máy đưa mẹ đến chợ trời này mua. Thấy mẹ vất vả, cậu đã bảo mẹ là bắt cá chép cậu nuôi cũng được, nhưng mẹ không đồng ý. Hai mẹ con đã nói đi nói lại chuyện cá chép đến mấy lần rồi. Cậu mong là chợ này sẽ có cá chép.

Đạt đang bước thật nhanh, thật nhanh đi về phía trước. Theo như chị giúp việc bảo thì hình như là ở cái chợ trời này có bán cá chép, hàng năm chị ấy vẫn mua cho hấn ở đây. Hừ... Năm nay thì anh trai về nên phải đi mua sớm, nếu không mai thế nào chị cũng có cá chép cho hấn. Mà mọi năm hấn cũng chẳng làm gì cả, cứ kêu chị mua tất cả các đồ cần thiết, cúng xong thì hấn mang cá chép đi thả. Còn đồ ăn thì cho chị giúp việc gói về nhà. Nghe nói chị có những ba đứa con...

- Đạt! Sao chúng ta không mua ở siêu thị?

Khoa bước sau thằng em trai, khó chịu hỏi. Rõ ràng lúc vào siêu thị còn ba con cá chép, vậy mà bảo mua lại không mua.

- Ở đó đắt!
- Tiền xăng xe đến đây cũng dư cho việc bù vào mua cá chép ở đó rồi!
- Lầm lời thế làm gì! – Hấn cáu gắt.

Chẳng phải là còn đang nghĩ ba con cá chép đó nhỏ sao. Hừ... Tí nữa vào đến chợ rồi còn nghĩ là không vui? Có khi lại tha một đồng hồ về ấy chứ. Lại còn chẳng biết đến tính anh ta sao?...

Trên thế giới này có những chuyện rất tình cờ mà ta không giải thích được. Chẳng hạn như lúc này đây...

3. Chương 3: ... (hết)

Từ đằng xa, mẹ Minh đã nhìn thấy hàng bán cá duy nhất còn lại trong chợ trời này. Hai mẹ con thấy một gia đình trẻ đang vây quanh, người đàn ông một tay ẵm con, một tay chỉ chỉ xuống thùng cá, còn người phụ nữ thì đứng nhìn, trên mặt là biểu tình hạnh phúc. Mẹ Minh nhớ đến hồi còn trẻ cùng bố Minh đi chợ tết cũng có biểu tình hạnh phúc như vậy. Thành Minh cũng mẹ bước vào một quầy bán cá –gọi là quầy cho nó lịch sự ấy chứ, thật ra nó chỉ là một cái thùng tôn thả cá chép, có thả vài cái ống sục khí oxi cho cá dễ thở. Một cái ô to che nắng cho cá, mà thật ra trời cũng chẳng lấy gì làm nắng.

- Chị mua cá chép đi chị! Cá năm nay đẹp lắm!
- Chị bán cá thấy hai mẹ con đang bước đến đã mời chào.
- Người đàn ông quay lại nhìn phía bên tay trái của mình.
- A...
- Là cậu...
- Hai tiếng kêu đồng thời phát ra, kéo mọi người tập trung lại.
- Đây là... – Mẹ Minh đưa ra nghi vấn.

Chắc không phải là người mà con trai mình yêu đâu, người ta có vợ con như vậy cơ mà.

Sau một lúc bất ngờ Thành Minh lấy lại giọng nói của mình, quay sang mẹ, cậu giới thiệu:

– Mẹ, đây là trưởng phòng kế hoạch ở công ty con từng làm việc! Anh ấy tên là Đức Anh!

– Cháu chào bác! – Đức Anh chào. – Đây là...

– Cháu là em gái anh ấy! Thực Trinh! Đứa bé này là con cháu đây ah!

Thực Trinh nhận nhầm người, vậy mà không biết còn liên hồi giải thích, mong muốn cứu vãn cho anh trai mình.

– Chào cháu! – Giọng của mẹ Minh vui vẻ.

May mà con trai mình không phải yêu người đã có gia đình.

– Cho tôi ba con cá chép này! – Một giọng nói lạnh lùng vang lên phía sau bốn người.

Thành Minh và Đức Anh như bị đóng đá. Đứng im, mặt biến sắc. Nhìn biểu tình con trai, mẹ Minh biết mình đã nhầm, liền đưa mắt nhìn đằng sau lưng Đức Anh.

– Oa... Ba con cá chép này to quá! – Ngay khi Khoa vừa bước đến bên cái thùng, nhìn thấy ba con cá chép liền rất mắt hình tượng, kêu lên như một đứa trẻ.

– Anh thích ba con này! Mua đi em!

Chị bán hàng ngây ngốc. Ba con cá này phải làm thế nào? Hai mẹ con người kia chưa có nói mua nhưng lại đến trước, họ chỉ vì gặp người quen nên nói chuyện, chưa có hướng chị nói muốn mua cá. Còn hai anh em này lại đến sau, nhưng đã kêu chị bán cá cho rồi...

Nhìn thấy một thanh niên ăn mặc lịch sự, đang nhìn chị bán cá nói “Chị có bán ba con cá này không?” bằng một giọng lạnh lùng, còn chị bán cá thì cứ nhìn về phía mình. Lại thấy một người thanh niên khác đang nhìn ba con cá trong thùng, miệng cười rất tươi...

Lúc này, Thực Trinh cũng vì thấy lạ mà quay đầu nhìn lại đằng sau. Khi thấy rõ hai người kia, liền kêu lên rất là vô tư, không quan tâm người khác nghĩ gì:

– Woa... Là anh em sinh đôi! Lại còn rất đẹp trai nữa!

Thành Minh nghe xong liền ngẩng đầu nhìn...

Đức Anh bế cháu cũng quay phắt lại nhìn...

Đạt thấy chị bán cá cứ ngây ngốc nhìn sang bên trái cũng đưa mắt nhìn...

Khoa kéo áo em bảo lấy cái túi đựng, không thấy em phản ứng liền nhìn về phía em đang nhìn...

– A... – vừa kêu lên cũng đồng thời đứng dậy, Khoa bước đến phía mấy người đang đứng đằng kia.

Mấy người còn lại thì không hiểu gì hết trơn. Không biết ai mới là giám đốc của mình. Nhưng mà nhìn biểu tình cũng đoán được, người đang bước đến kia không phải là giám đốc của mình.

Bước vài bước đã đến trước mặt của Đức Anh.

– Oa... Anh vẫn còn sống? Lúc đó vội quá, chỉ kịp đưa anh vào viện... Oa... anh lại còn lấy vợ và sinh con rồi... A... Tôi bế một chút được không? Tôi sẽ rất cẩn thận...

Mặc dù anh ta nói lộn xộn hết, nói liếng thoăn không cho ai chen lời, nhưng biểu tình của Đức Anh thật sự rất bất đồng. Anh run run, không nói gì, chỉ nhìn anh ta cứ liếng thoăn nói và đưa tay đón lấy đứa cháu từ tay mình.

Mấy người còn lại cứ ngẩn người nhìn Khoa nói mà chẳng ai hiểu gì ngoại trừ Đức Anh. Hoá ra anh đã nhận nhầm người. Đây mới là người đã cứu anh hơn ba năm trước. Mãi lúc lâu sau anh mới lắp bắp nói không thành câu:

– Anh... Anh... chính là người... bị rượt đuổi lúc đó. A... Không... Phải nói anh là người đưa tôi vào viện...

Đức Anh lúng túng và hồi hộp nên không biết nên hỏi điều gì trước mới phải, dù hỏi điều gì cũng là không quan trọng trong lúc này. Anh thấy tim mình rộn ràng như đang hát khúc ca tình ái. Khoa không nói, chỉ đáp lại bằng một nụ cười buồn. Quay qua nựng con trai của người trong lòng...

Đạt nhìn anh trai, hiểu ngay là Đức Anh đã nhầm mình. Cũng hiểu được người mà anh trai nói muốn mình tìm suốt ba năm qua là Đức Anh. Nhưng mà người kia có vợ con rồi... Nhưng sao có vợ con rồi lại còn yêu hắn?... Không lẽ nào là tưởng hắn là anh trai?

Không ai nói gì, thành ra không khí trở nên quỷ dị, có điều không thích hợp. Chỉ nghe tiếng nựng của Khoa với bé trai đang bế “Ừm... chắc chắc... Bé bự ghê ah...”

– Đây là? – Cuối cùng thì mẹ Minh phá vỡ thế cuộc im lặng.

Người làm mẹ tự nhiên sẽ biết là con trai mình lúc nào thì bối rối, cần mình giải vây. Trong hai anh em này khẳng định có người mà con trai bà yêu.

– A... Đúng rồi, mẹ! Đây là giám đốc ở chỗ làm cũ của con!

– Chào bác! – Hắn hơi lúng túng. Dù gì thì cũng là người lớn tuổi, hắn không biết nói như thế nào, đành chỉ chào một câu như vậy.

Mẹ Minh nghe như vậy là hiểu ngay, bà nhìn Đạt mà không tỏ thái độ nào khác. Cười cười đáp lại một cách khách sáo:

– Chào cháu! Con trai bác chắc đã làm phiền cháu nhiều! Thay mặt con trai mình, bác cảm ơn cháu đã giúp đỡ nó trong suốt thời gian nó làm việc ở công ty.

Nhìn thấy sự ngượng ngùng của Đức Anh, mẹ Minh nói thêm, chỉ sang cô gái đứng cạnh mình:

– Đức Anh thì chắc anh biết rồi, còn đây là em gái cậu ấy, Thục Trinh! Đứa bé kia là con của Thục Trinh!

Đạt thầm khâm phục người phụ nữ trung niên này. Bà thật sự như hiểu được mọi người cần gì vào lúc này, nói ra mọi điều vướng mắc một cách dễ dàng.

Khi nghe mẹ Minh nói vậy, Khoa quay ngoắt lại nhìn Đức Anh với biểu tình mà ai cũng nhận ra rằng anh đang kinh ngạc.

– Đây không phải con của anh! Trời à... Sao anh không nói sớm! Làm tôi cứ tưởng đây là con anh!

Không giống như em trai mình, Khoa là người sôi nổi và không có gì khó khăn khi nói lên tình cảm chân thật của mình.

– A... Đó không phải vợ tôi, cũng không phải con tôi –Lúc này mới ý thức hoàn toàn những gì Khoa nói trước đó, Đức Anh cuống lên giải thích. –Đó là con trai của em gái tôi.

– Lúc đó vì phải vội ra sân bay cho kịp chuyến bay nên tôi đã không thể đợi anh tỉnh lại. Thật sự xin lỗi anh! Nhưng mà hiện tại, nhìn thấy anh mạnh khỏe thế này tôi thật sự rất vui...

– Lúc tôi tỉnh lại, không thấy anh đâu. Tôi nhớ mình trước khi ngất đi có được anh đưa vào viện...

Hai người cứ vậy mà nói với nhau, hình như đã quên mất sự tồn tại của mọi người xung quanh.

Khi bốn người bắt đầu nhận ra không khí khác lạ giữa hai người, họ đành quay lại để mua cá chép. Nhưng lúc quay lại nhìn thùng cá thì thấy ba con cá cuối cùng đã được một đôi trai gái mua, chàng trai vẫn còn đang móc ví lấy tiền trả.

Bốn người đành nhìn nhau không nói được gì, trong đầu đều đang nghĩ mai lấy cá chép đâu cho Ông Táo cười lên châu trời. Quay lại nhìn hai người nào vẫn còn đang nói chuyện kia: một người bế trên tay đứa bé nói huyền thuyên, còn một người cứ cúi đầu, lâu lâu lại gật gật đầu. Không khí đó cũng làm người ta ngại phá vỡ.

– Anh, hết cá chép vàng rồi! -Cuối cùng vẫn là người lạnh lùng mới có thể làm những chuyện thiếu đạo đức, cắt ngang câu chuyện tâm tình của hai người như vậy.

– A!

– A...

Có hai người nào đó lúc này mới nhận ra được sự chú ý của mọi người xung quanh. Mặt Đức Anh đã sớm đỏ bừng, còn người nào kia vẫn rất hào hứng, không hề vì sự quấy nhiễu này mà thấy ngượng một chút nào. Tình cảm con người chính là để thể hiện mà, ai nhìn thì kệ họ. Nếu cứ giấu giếm tình cảm của mình trong lòng thì ai mà biết được mình thích người ta chứ.

– Mai chúng ta đi mua sớm, có gì khó đâu!

Khoa không lấy việc mua không được cá chép mà bận lòng – bình thường thì khác sẽ khác.

Mẹ Minh thấy con trai mình lâu lâu lại nhìn lên cậu thanh niên tên Đạt, liền nói với mọi người bằng một giọng tự nhiên:

– Mọi người đều quen nhau cả, Đức Anh với Đạt lại còn từng là cấp trên của Minh. Đợt trước Minh rời công ty không có làm tiệc chia tay với mọi người, hay là nhân dịp này, chúng ta làm lẩu mời mọi người đi Minh?

Lời này nói ra đã thấy con trai đỏ mặt, mấy người còn lại cũng nhìn về phía mẹ Minh. Lúc này dù ngượng cũng không thể nói lời từ chối. Thành Minh chỉ đành mỉm cười, nhìn mọi người hỏi:

– Vậy mọi người có rảnh không? Nếu rảnh chúng ta đến nhà tôi nấu lẩu ăn coi như tiệc chia tay. Mẹ tôi nấu lẩu rất ngon đó!

Mọi người đều rất vui mừng, đặc biệt là tên nào đó đã nhận ra tình cảm của mình từ sau khi cậu rời công ty -Hoặc là trước đó cố chấp vì người ta thổ lộ trước làm hấn thấy mình bị “thua thiệt”, không chịu nhận ra. Người hiểu thắng thì ngay cả chuyện tình cảm cũng hiểu thắng!

– Bây giờ thì chúng ta đi ăn cơm trưa trước được không? Bữa chiều chúng ta sẽ nấu lẩu. Bữa trưa để bác mời được không?

– A... Đâu thể như vậy được! Bác để cháu mời đi ah! – Có ba người khác cùng lên tiếng. Hai người kia là vì vốn tính đã thế, còn một người thì vì lấy lòng “mẹ vợ tương lai”. Hấn đã xác định rồi, nhất định phải cưới được người ta, đưa về nhà làm vợ đảm mới được. Nếu “mẹ vợ” nấu cơm ngon thì thế nào “vợ” hấn không thể nấu ăn dở. (Cái này Tư Nhi không chắc nha! Tư Nhi là một ví dụ điển hình đó!)

Nhìn thấy mặt con trai có vẻ không vui, mẹ Minh hiểu ý con không muốn họ mời khách, liền cương quyết nói:

– Không được! Bữa trưa này phải để bác mời coi như ta lỗi vì em Minh nghỉ việc mà không có báo trước, gây tổn thất cho công ty.

Mẹ Minh vì vội cứu con mà không nhận ra mình nói đã có sự mâu thuẫn. Nếu là muốn đền bù tổn thất cho công ty thì không phải mời họ ăn cơm mà là cần phải đền bù tiền cho công ty cơ.

Nhận ra mẹ mình đã nói hơi quá, Thành Minh nhẹ kéo ống tay áo mẹ. Điều này không thể trách mẹ vì bà chỉ là một người nông dân, không hiểu gì về luật lao động, chỉ nghe thoáng qua là cậu chuyển 200 triệu đồng vào tài khoản của công ty, đền bù theo hợp đồng đã kí.

Sau khi đã dẫn mọi người đến chỗ nhà hàng của gia đình mình, mẹ Minh vào trước bảo mọi người cứ tự nhiên, coi bà như những thực khách bình thường khác. Bà còn gọi thêm chồng đang ở khách sạn cách đó không xa kiểm tra sổ sách đến ăn cơm cùng. Trong bữa ăn, Đạt có làm một hành động khiến cho anh trai hấn rất ngỡ ngàng, đó là hấn gấp thức ăn cho Thành Minh đang ngồi cạnh hấn. Hấn cũng không ngại khi ăn thức ăn của Thành Minh gấp cho hấn, hay bố Minh gấp cho hấn. Điều này là chưa từng có từ trước đến nay, vì hấn bảo đó là hành động mất vệ sinh. Hấn không bao giờ gấp thức ăn cho người khác chứ đừng nói là để người khác gấp thức ăn cho mình, chuyện ăn thức ăn người khác gấp cho lại càng không có khả năng. Khoa nhìn em trai mình cười cười. Anh đã hiểu ra rồi.

Buổi chiều nấu lẩu, bố mẹ Minh còn mời thêm cô bé Tương nhi nhà bên cạnh đến góp mặt cho vui. Thành Minh hiểu ý của bố mẹ muốn công khai quan điểm của mình cho mọi người biết. Cậu không ý kiến gì vì tất cả từ lúc có Tương nhi xuất hiện cũng đã hiểu suy nghĩ của bố mẹ cậu, nên không khí thoải mái hơn rất nhiều.

Cô bé này không kiêng dè gì hỏi ngay hai người mới vừa gặp nhau liền quăn quýt với nhau kia có phải là người yêu không? Đức Anh thì vì xấu hổ mà không biết trả lời như thế nào, còn Khoa thì cười cười gật đầu không chút ngượng ngùng.

Ngượng gì chứ, anh đã yêu thâm Đức Anh được ba năm rồi nha. Lúc mới đưa người vào viện thì không phát hiện, đến khi bay sang Mỹ rồi mới thấy mình lúc nào cũng nghĩ đến an nguy của người kia. Nếu không phải vì chưa bắt được tên trùm ma túy kia, thân phận nằm vùng bị bại lộ, anh cũng đã không phải sang Mỹ sống với cha và ba nuôi đến hơn ba năm rồi. May mà lúc tác nghiệp nằm vùng có hoá trang, chỉ mấy tên bám theo kia biết mặt thì đã bị bắt. Vì thế mà mới không liên lạc đến em trai. Nếu em trai biết anh làm nghề nguy hiểm này, không biết sẽ phản ứng thế nào? Chẳng qua, hiện tại đã xác định tính hướng của mình rồi thì cũng nên bỏ nghiệp rồi. –Còn hơn bị đuổi việc đi.

Tất cả mọi người đều bắt tay vào làm việc, chỉ trừ Thực Trinh có con nhỏ được miễn làm. Thật ra mẹ Minh muốn tự mình làm, nhưng vì mọi người ai cũng vui vẻ, muốn được giúp một tay nên bà cũng không cố chấp.

Sau khi ăn xong có mấy người muốn ra vườn dạo. Trời lạnh vậy người muốn đi dạo khẳng định là những người muốn tâm tình chuyện yêu đương.

Thành Minh nhìn thấy Khoa kéo Đức Anh đứng lên muốn đi dạo liền bụm miệng cười cười. Còn kẻ nào đó thì nóng lòng không biết phải mở lời thế nào để mời người ta ra vườn chơi.

Lúc này tiểu cô nương Tương nhi ra mặt sau khi nhận được cái nháy mắt đầy ý tứ của mẹ Minh.

– Anh Đạt không định đi dạo mát một chút với “anh Minh đẹp trai” sao?

Minh đang cúi đầu khi nghe thấy câu này liền liếc mắt nhìn Tương Như một cái. Con bé này thật biết làm người khác khó xử. Lại nhìn về phía người nào đó tỏ vẻ bối rối. (Mong chờ thì có!)

Người kia không bỏ lỡ cơ hội, liền nhìn lại cậu, miệng cười làm cho cậu sợ hãi. Tất cả mọi người còn lại không quen hấn nên nghĩ hấn cười thật đáng yêu. Conf người biết hấn như Minh thì thấy sợ hãi, hấn chưa từng cười như vậy bao giờ.

– Em có muốn đi dạo với tôi một chút không? -Hấn thiếu điều làm ra một động tác mời rất “Châu Âu” thôi.

Thành Minh thì mặt giờ đã đỏ ửng rồi. Đầu thì càng cúi thấp hơn nữa, không có đáp lại.

-Woa... –Tương nhi không kìm được “xúc động” mà hét lên.

Câu nói sắc mùi đậm mẽ như vậy không làm cô bé đỏ siêu vẹo mới lạ. Mấy người còn lại trong phòng khách cũng cười cười.

Mẹ Minh vì tay còn ôm con trai của Thực Trinh nên không có giám cử động mạnh, sợ bé sẽ tỉnh ngủ. Bố Minh cũng cười cười...

Bố mẹ Minh không có ý sẽ ngăn cản con trai, vì người này ngoài tính hơi lạnh lùng một chút thì thật ra cũng quan tâm tới con trai họ lắm. Bố, mẹ Minh tin tưởng vào sự lựa chọn của con trai mình.

– Hai người định bao giờ tổ chức đám cưới vậy?

Đúng là đang ná bom vào hai người kia mà.

Minh đang cúi gằm mặt liền không ngăn được hành động vô thức của mình: ngược mắt nhìn Đạt chăm chú. Cứ như vậy nhìn mà không nói gì làm cho mọi người đều cho rằng cậu đang chờ đợi câu trả lời thoả đáng nhất.

Đúng là cậu đang chờ đợi, nhưng là chờ đợi sự nổi giận của ai kia cơ.

Không quan tâm tới cái nhìn chăm chú của cậu, vì chỉ nhìn thoáng qua cái biểu tình đôi mắt tròn to nhìn hấn chăm chăm kia đã làm hấn thấy tim mình loạn nhịp rồi. Thật là hấn chỉ muốn mau mau rước được người về nhà.

– Hai bác nghĩ ngày nào đẹp có thể tổ chức hôn lễ được ah?

Có một người không biết vì xấu hổ hay vì vui mừng quá đỗi mà gục đầu xuống thấp giữa hai đầu gối, không dám ngẩng mặt lên. Trong lòng thầm mắng người kì cục nào kia còn chưa có nói lời yêu đã trước mặt bố mẹ mình hỏi đến ngày lành để tổ chức đám cưới...

Nhưng quan trọng gì một lời tỏ tình khi mà cả hai đều đã hiểu tình cảm trong lòng nhau. Vì vậy cậu cũng nhanh chóng quên việc người này từng từ chối cậu và cũng quên luôn người này chưa từng nói lời yêu cậu.

Cúi nhìn bàn tay vừa nắm lấy tay mình kia, cậu thấy nó hơn hẳn lời tỏ tình mà cậu từng nói. Ngược mắt nhìn bố mẹ đầy mong chờ. Cậu muốn có hạnh phúc, cùng người này chính là hạnh phúc cậu muốn có.

Bố Minh và mẹ Minh nhìn nhau cười. Sao lại có người đường đột hỏi chuyện cưới xin như vậy chứ. Dù thế nào cũng nên có thời gian chuẩn bị tốt, cho hai bên gia đình gặp mặt, nếu không thì cũng phải có chút thời gian để làm quen nhau. Nhưng mà nghĩ đến con trai mình đã yêu thầm người kia lâu như vậy lại nghĩ đến đứa cháu gái mình chắc cũng không nói sai, hẳn người này cũng đáng tin cậy...

– Hai bác thấy mừng năm tết có được không?

Còn chưa để hai người lớn tuổi hết suy nghĩ, hẳn liền đưa ra một định hướng mang tính ép buộc luôn.

– Mừng 5 tết? Liệu có vội quá không, chúng ta còn phải chuẩn bị... -Bố, mẹ Minh ngỡ ngàng.

Vội? Hẳn còn thấy lâu ấy chứ.

– Không vội đâu! -hắn nhanh miệng.

– Mừng 5 tết được đó! Lúc đó chúng ta tổ chức đám cưới cặp luôn! -Từ cửa vọng vào giọng nói của Khoa.

Mọi người choáng váng với hai anh em này, chỉ trừ có tiểu Tương nhi khả ái thì cực kì cao hứng:

– Được, vậy mừng năm tết tổ chức lễ kết hôn luôn đi!

Haiz... Tinh thần của bạn trẻ thật là người già không theo kịp! Bố, mẹ Minh đành phải gật đầu. Thực Trình thì mỉm cười hạnh phúc thay cho anh trai mình mà không nghĩ đến có 8 con mắt đang nhìn về phía con trai của mình. Thằng bé như có linh tính mà đúng lúc bật khóc kháng nghị.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-nhieu-khi-khong-can-loi-to-tinh>